

SBORNÍK

LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 5. – 9. ročníku

2010 / 2011

Můj bezedný šálek čaje

Můj bezedný šálek čaje,
co mi život uvařil,
někdy chladný, jindy horký,
tak, jako by živý byl.

Můj bezedný šálek čaje,
jeho vůně uspává,
jeho pára uklidňuje
a snům za mě zamává.

Můj bezedný šálek čaje
všech chmurů mě zbaví.
Můj bezedný šálek čaje
je to, co mě baví.

Michaela Krupová, 6.A

Mé oblíbené místo

Je mnoho míst, kde se cítím dobře, ale jen jedno místo na mě působí nejlépe.

Oblíbené místo je na posteli, která je umístěna v klidném rohu mého pokoje. Nejradyji jsem, když je ticho, jen ve vzduchu se vznáší klidná píseň.

Vlezu si do postele s oblíbenou knížkou a přehodím přes sebe deku, která mě obejmě a zahřeje.

Nejlepší atmosféra ke čtení je, když se slunce rozhodne jít spát a předá vládu noci. V tu chvíli už mám nachystanou knihu, deku a chybí mi jen šálek čaje a k tomu něco sladkého. V pokoji nastane příjemné ticho. Čaj je horký a čeká, až vychladne.

Zasednu a zabalím se do deky. Knička jako by sama přiskočí a já otvírám nový příběh. V mžiku mě kniha chytá a nechce pustit ze svého děje. Čas plyne rychleji než normálně.

Oči už prosí o konec, který se ještě neblíží. Ale přece jen, kniha mě pouští! Ale to je tím, že končí kapitola.

Anna Capoušková, 9.A

Anděl v srdci

Každý kluk, kterého jsem milovala,
byla jen na cestě k tobě zastávka.
S každým jsem jen srdce malovala,
byla to jen k tobě lávka.
S tebou jsem poznala, co to znamená,
význam slova láska jediná.
Ty jsi byl a jsi pro mě anděl noci i dne,
srdce tíhou se mi pne.
Jsi jediný, který v mém srdci je,
musíš to vědět, že to tak prostě je.
Proč tedy mi slza z oka padá?
Říká se, že láska je slepá.
Co se tedy děje, že teď nejsi se mnou?
Myslela jsem, že jsem tvou.
Tvou jedinou, kterou miluješ,
třeba a doufám, že to tak i je!
Možná toho lituješ,
řekni tedy, co v tvém srdci je!

Děkuji ti

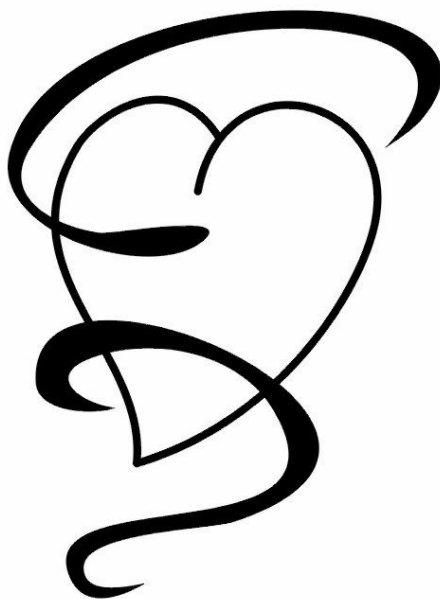
Musím ti říct něco,
co už doufám víš.
Co cítím k tobě,
už nechci držet v sobě.
Srdce, co miluje jen tebe
a už nemyslí na sebe.
Myšlenka, co myslí na kluka, co miluje,
srdce, co si v mysli maluje.
Pocit, co ji hřeje u srdce svého,
to vše, co už je tvého.
Chvilky s tebou jsou překrásné,
polibky tvé úžasné.
Ale ty jsi na tom to nejlepší,
takže díky, že tu jsi!
Miluji tě.

Anna Capoušková, 9.A

Omlouvám se, lásko!

Miluji ten tvůj pohled na svět,
úsměv, při kterém rozkvetete květ.
Tvůj styl a pohled k věci,
i tvé legrační kecy.
To jak jsi mě viděl nedávno
a jak jsi řekl: „Jo, kámo...“
Nosil jsi mě v rukách,
ale já své pocity držela v mukách.
Chtěl jsi asi sílu svou mi dokázat
a milovat někoho jiného zakázat.
Mám pocit, že jsem ti ublížila
a to trápení si už zažila.
Chtěla bych se ti omluvit,
tvoje srdce znovu objevit.
A tu lásku cítit znova,
aby skončila v nás ta zloba.
Pochop mě a můj výrok,
ale ať tvá odpověď přijde dřív než za rok.

Anna Capoušková, 9.A

Tříška

Co se děje, kdo tu vříská?
Mami, pomoc, zapíchla se mi
do prstu tříška!
Ukaž mi ten prst,
mám tu jehel hrst.
Po chvíli už Anna výská,
uf, je pryč ta strašná tříška.

Víla

Říká se, že v lesíčku,
najdeš vílu Máničku.
Je to víla, co si zpívá
krásnou písničku.
Když ji potkáš, lekne se,
pak ji hledej po lese.

Kočka

Já mám velká očka,
já jsem totiž kočka,
mám malé kotě,
právě teď spí v botě.

Valerie Beranová, 7.B

Motanice

Děti zpívají písničku,
krabičkář vyrábí krabičku.
Za každou písničku
dá dětem krabičku.

Hádanka

Je to malá kulička,
je velice maličká,
zrovna teď spí v botě,
uhodl jsi, je to
(kotě)

Byla jedna kytká ...

Byla jedna kytička,
jméno měla Anička
a byla hrozně maličká.
Přišla za ní Jitka,
velká mladá kytká:
Jakpak se máš, Aničko,
malá smutná kytičko?
Mám se dobře, kytko Jitko,
jakpak se máš ty?
Mám se dobře, kytičko Aničko,
díky za optání a teď si užij spaní!

Valerie Beranová, 7.B

Hloupý myslivec

Myslivec chodí lesem,
vtom uvidí zajíce.
Vytáhne pušku - a co?
Místo ní je tam krabice.
Otevře ji, v ní je psaní:
zajíce nech, střel si lani!
Vytáhne pušku, míří na lani,
a co? – místo ní v krabici
dvě psaní:
chceš-li laňku,
kup mi baňku!
Myslivec do obchodu běží:
prosím jednu baňku,
mám ji pro laňku.
Prodavačka hloupě kouká:
no, jsem z toho jelen!
Myslivec si to s baňkou
k lesu míří,
pozorují ho přitom netopýři.
Utekla mu laňka,
zbyla mu jen baňka.

Valerie Beranová, 7.B

Jaro, léto, podzim, zima

Jaro, léto, podzim, zima.
V zimě je bunda potřeba.

Na jaře je tepleji,
v krajině je pěkněji.
Zvířata již začala
stavět svá doupata.

V dalším období
bundy již nebylo za potřebí.
V bazénu jsme se koupali
a velmi jsme se radovali.

Na podzim vítr foukal,
já na smutně jen koukal.
Venku padalo listí
a já jen poslouchal,
jak vítr sviští.

Zima začala
a prodejna bund vydělala.
Museli jsme být doma
a zpívali si hola, hola.

Zimy jsme už měli dost,
z jara velikou radost.
Zima byla za horama
a ptáčata zpívala.

Jaro, léto, podzim, zima
a teplo je zase doma.

František Nečas, 5.A

Blahodárné účinky čokolády

Samé cukry, barva hnědá,
to člověku prostě nedá.
Musí si hned ochutnat,
to je kouzlo čokolád.
Oříšková, mléčná, bílá,
energie, supersíla.

Ať si nervózní, či v stresu,
nebo snad v časovém presu,
na čokyny tabulku otevři svou papulku.

Dámy, chcete-li zůstat navždy mlády,
dejte si každý den čtverec čokolády.
Nasytí vaše choutky lačné,
účinky budou jednoznačné.

Vrásky se potom vyhladí,
to vás příjemně naladí.
Vedlejší účinky? Neznámé!
Snad vám jen na váze přidáme.

Tak to máme hned tři v jednom,
a to už se vyplatí.
Když čokoládu jíte pravidelně,
své účinky neztratí.

Teď už malá rada jen:
nezapomeňte užívat každý den!

Michaela Krupová, 6.A

Když se splete příroda

Když se splete příroda,
je to problém veliký.
To se potom na zebře
udělají puntíky.

Opice má slůňata,
kočky rodí hady,
fialová tráva roste
támhle, tam, i tady.

Ale dost už výmyslů,
skopičín a snění.
Takové to na světě
přece vůbec není!

Horor s mravencem

Leze leze po chodníku,
po trávě a obrubníku,
až přileze před dveře
mojí drahé neteře.

Zaleze až pod rohožku.
Pravda, že se bojí trošku.
Pak vyjde z domu neteř ven
a skončí horor s mravencem.

Skončil i jeho život krátký,
pohřbili jsme ho u zahrádky.

Michaela Krupová, 6.A

Návštěva z Vesmíru

Ted' Vám tady něco řeknu.
Vím, že je to k nevíře.
Tam nad loukou vznášely se
létající talíře.

Přistály a vytvořily
velké kruhy v obilí.
Ufoni z nich vystoupili,
s sebou měli mobily.

Fotili si skoro vše,
co kolem sebe viděli.
Zahlédli nás, a tak zdrhli,
protože se styděli.

Nastoupili do talířů,
odletěli rychle zpět.
Do Vesmíru, tam kde leží
jejich vlastní UFO svět.

Michaela Krupová, 6.A

Brejlovec

„Nosím brýle - nesluší mi.
Brejlovec mi říkají.
Prosím porad'! Co mám dělat?
Ať mě v klidu nechají.

Už i paní učitelka
ucechnout se musí.
Mně se však ty moje brýle
vcelku dobře nosí.

Když jsem jednou na ulici
pohládl si koťátko,
všichni kluci se mi smáli,
že prý budu zakrátko
usmrkánek s brejličkama,
který má rád kočky.

Už se těším na prosinec,
na sněhové vločky.
Udělám si hromadu
pěkně bílých koulí.
Budu po nich házet, až
budou plní boulí.

Teď je ale ještě květen.
Budu počkat musít.
Tak mi zatím prosím porad',
co na ně mám zkusit.“

„Z kasičky si budeš muset
pár korunek vysypat.
Mám pro tě jen jednu radu,
kterou ti teď můžu dát:
přestaň hladit na ulici
zatoulané kočky.
Skoč si radši do optiky
pro kontaktní čočky!“

Michaela Krupová, 6.A

Peříčko

Nad zemí vznáší se peříčko,
peříčko bílé holubice.
K zemi se snáší maličko,
k zemi se snáší trochu více.

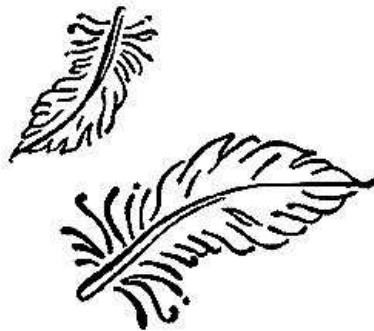
Už dopadá na hladinu
tůně zcela průzračné.
Běží k němu houfek dětí,
křičí: „Ty jsi zázračné!“

„Sledujem tě celou dobu,
co jsi vzlétlo z místa.
Určitě jsi kouzelné,
a tím jsem si jistá!“

„Tuhle dálku nevydrží
letět vzduchem ani list.
Souhlasím, že zázračné jsi,
a tím jsem si taky jist!“

Jedno z dětí nadechne se,
vyfoukne vzduch s těží,
peříčko se zase vznese,
dětí za ním běží.

Michaela Krupová, 6.A

Nešlapej sem!

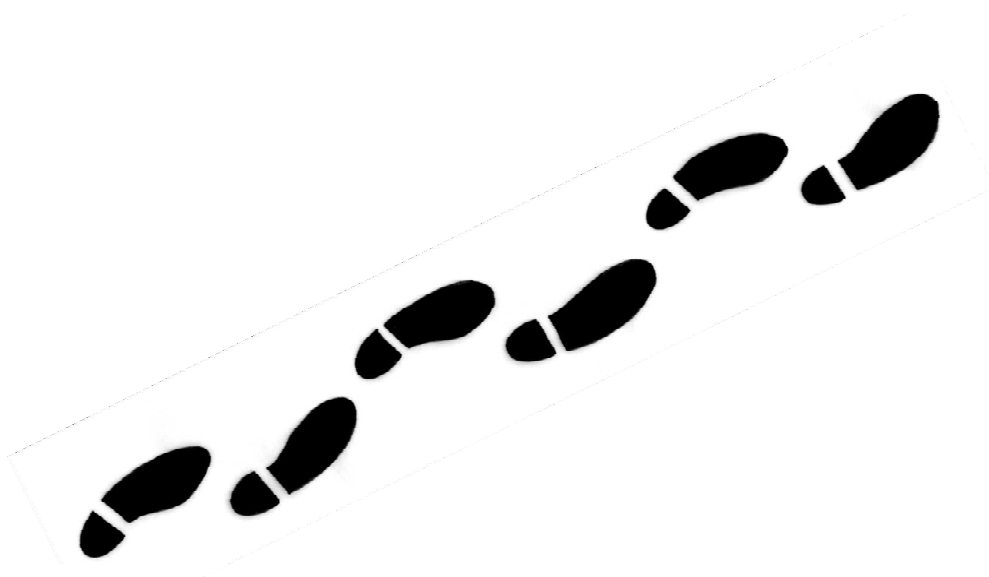
„Boty si vyzuj na rohožce!
Ať mi sem nenanosíš smetí.“
Však máma ví, že jsem nepořádná,
a už sem letí.

Neposlechla jsem, všimla si.
Hrozí mi rukou (s lakem na vlasy):
„Upaluj odsud, a to hned!
Kdo to má po tobě uklízet?“

Zakoulím očima, vycouvám ze dveří.
A pak se zamyslím: proč pořád láteří?
Kdyby mi hadru půjčila,
klidně bych tu zem umyla.

Jenže ona: „Ne!“ to musí sama.
No jo, je to prostě máma.
Stejně pak, když se nedívala,
v chodbě jsem blátem našlapala.

Michaela Krupová, 6.A

Na paloučku dne 7. března 2011

Milý dřevorubče,

stojím na rozlehlé zelenkavé louce. Chladivý povzbuzující vánek krásně a účinně čechrá překrásné listy, visící z mých větví. Ani sám pořádně nevím, kolik listů a větví mám. Každý den můžu mít nejméně o jeden list či větev méně, a to díky krutému a bodajícímu větru, který mi nikdy nepřidával na radosti. Mými kořeny, sahajícími hluboko pod zem, prochází sladká a mnou velmi oblíbená vláha. Vlhko mi pomalu a s rozvahou putuje až k mé zelené načechrané koruně. Cítím, jak mi mezi listy raší několik malých žaludů. Děti, pobíhající kolem mě, žaludy s velkou radostí sbírají. V období jara a léta jsem úplně nejhezčí, tedy vlastně aspoň lidé, procházející kolem, to říkají. Lidé mě oslovují a nazývají mne jako Dub. Jak na tohle jméno přišli? Pověz mi to, dřevorubče. Stejně se mi to zdá nespravedlivé. Proč bych se nemohl jmenovat třeba Buk nebo Bříza?

Drahý dřevorubče, konečně se dostávám k věci, kvůli které Ti píšu. Od mého souseda Modřína jsem slyšel smutnou zprávu, která mě velmi zaskočila. Po našem lese se povídá, že právě naším lesem má vést silnice. Je to pravda? Také vím, že právě Ty, dřevorubče, jsi probudil dřímajícího strejdu Buka z dlouhého spánku. Buk slyšel Tvůj blížící se dupot. Očima ve své koruně viděl, jak v pravé ruce svíráš pilu a procházíš s několika dalšími lidmi naším lesem. Podle všeho jste se domlouvali, které stromy skácíte a které ne. Dnes na to doplatil Buk, protože jste ho skáceli a zbyl po něm pouze pařez. Všem se nám po něm stýská a víme, že nám ho nic nenahradí.

Nemyslíš, že nám všem by bylo lépe bez prachu, který vzniká díky autům? Nemůžeš pochopit, že nejsme jen nebohé stromy, ale máme právo na svůj život stejně jako Ty? Celý les si přeje, abyste svou plánovanou silnici vybudovali na jiném, hlavně vhodnějším místě. Tento den ráno jsme se už všichni dozvěděli, že už jste s kácením začali v severní části lesa a pokračujete dál. Snažíme se Vás zastavit a víme, že to bude těžká práce. Pokud nestihneme zachránit náš les, tak snad jiný tímto dopisem zachráníme. Všichni moji sousedé i já samotný se Vás velmi obáváme. Nikoho, kdo pojedou v budoucnu po vybudované silnici v autě, nenapadne, že předtím tu byl krásný šťastný les plný zvěře.

Budu moc rád, když mi na tento dopis odpovíš, vysvětlíš všem, proč tak činíte, a hlavně když pochopíš, že les je náš domov.

Předem Ti děkuji za odpověď.

Tvůj Dub

Barbora Novotná, 8.B

Rožnov 13. 6. 2010

Milá babičko,

posílám Ti dopis ze školy v přírodě. Je tu nádherně.

Ve středu jsme šli na dlouhou túru, která vedla přes rokle a strmé kopce. Na konci túry jsme celí schvácení odpočívali ve stínu bříz. Opírala jsem se o kmen jedné z nich. Její kůra byla velice jemná a bříza se nakláněla ze strany na stranu, jak se do ní opíral vítr.

Úplně jsem zapomněla na okolí a nechala se unášet krásou přírody. Sledovala jsem, jak na obloze plují mraky různých tvarů. Jeden z nich mi připomínal lokomotivu, druhý zase malé srdce. Další vypadal jako žirafa, kterou jsem viděla minulý rok v ZOO. Některé obláčky vypadaly jako stádo oveček.

Byla jsem ráda, že jsem tady mohla být. Byl to pro mě výborný zážitek.

Měj se hezky a zkus se taky podívat, jak je příroda krásná.

Tvoje vnučka

Zuzka

Zuzana Zvejšková, 6.A

Milá Zdiško,

chtěla bych Ti napsat, jak jsem jednou seděla pod stromem a stalo se mi něco legračního.

V létě u babičky jsme šli na procházku. Procházeli jsme sadem s jabloněmi. Bylo krásné počasí, sluníčko svítilo, tak jsme si utrhlí jablíčko a sedli pod strom. Vítr si pohrával s našimi vlasy a lístky v korunách tiše šuměly. Bylo nádherně. Ukusovali jsme šťavnaté plody a užívali si tepla a klidu. A představ si, co se stalo. Najednou bum, spadlo mi jablko přímo na hlavu. To jsem se ale lekla!

A musím se Ti přiznat, že to byla i docela rána a trochu mě to bolelo. Ostatní se mi smáli. Jen dědeček měl pochopení, protože se mu stalo něco podobného. A hned začal vyprávět historku, jak jednou byli s babičkou u moře a seděli pod borovicemi. Jak zafoukal mořský vánek, borovice zašuměly a velké borová šiška spadla dědovi přímo na hlavu. Vzal si ji domů na památku a má ji dodnes v poličce.

Sedět pod stromem je sice příjemné, ale někdy to může být i trochu nebezpečné. Nikdy nevíš, co Ti může přiletět na hlavu.

Stalo se Ti také něco veselého?

Měj se pěkně a brzy odepiš.

Ahoj

Tvoje nejlepší kamarádka Alice

Alice Ratkovská, 5.A

Milá Katko,

chtěla bych ti napsat dopis, jak jsem seděla pod stromem.

Byl krásný letní den a já si sedla pod jabloň. Seděla jsem tam asi půl hodiny a přemýšlela. Potom jsem usnula a zdál se mi sen.

Bylo teplo a já jsem s tebou šla na koupaliště. Natáhly jsme si deky na zem a rychle jsme se šly převléknout, abychom tam mohly být co nejdéle. Házely jsme si s balonem, skákaly jsme šipky do bazénu, jezdily na toboganu, šly do vířivky a do krytého bazénu, kde jsme si konečně pořádně zaplavaly. Byly jsme i na zmrzlině, která nás v tom horku osvěžila. Prostě jsme si to krásně užívaly. Domů jsme šly skoro poslední. Cestou jsme se zastavily u vás a na vaší zahradě jsme si sedly pod naši oblíbenou jablůňku. Povídaly jsme si o všem možném. Např. co naši rodiče, co škola, co naši mazlíčci - křeček a pes atd. Najednou mi na hlavu spadlo jablko! Zvedla jsem ho, očistila a zakousla se do něj. Bylo sladké, šťavnaté a nádherně červené. Utrhla jsem si další a bylo úplně stejné. Protože bylo krásné počasí, nechtělo se mi odsud. Jen jsem tam tak seděla a pozorovala mraky, jak plují po obloze. Jeden mi připomínal draka, druhý beránka, třetí raka, další psa. Ale některé mráčky neměly vůbec žádný tvar. Jako kdyby se rozplývaly po obloze do ztracena. Najednou jsem se podívala nahoru a uviděla jsem na větvičce mravenečka, za ním druhého a další. Šplhali po kmeni nahoru, potom přes větve k jablku. Kousali ho, nosili si kousky jablíčka pod strom. Asi tam měli mraveniště. Naneštěstí to byli rezaví mravenci a ti strašně koušou. Najednou jsem vyskočila ze země. Proč? Jeden z nich mě nejspíš kousl. Kam? Ani se neptej! Štípalo to, svědilo. Hrůza!

Ale ránu mi hned zahojila překrásná kytička, které jsem si všimla. Rostla kousek od stromu. Okvětní lístky měla žluté a střed bílý. Poloměr měla asi čtyři centimetry. Měla zvláštní tvar. Jako kdyby byla špičatá, ale zároveň zakulacená. Ale nejen její tvar, celá byla taková zajímavá. Kousíček od ní rostla další. Byl to tulipán, měl nádhernou barvu, úplně rudou. Prostě nádhera. Vtom jsem si všimla, že vedle leze housenka. Řekla jsem si: "Fuj!" Ale byla hezká. Dole a kousek po bocích byla zelená, nad zelenou černá s šedými tečkami a zbytek byl světle oranžový. Lezla pořád dál a dál a do čehosi narazila. Asi lezla moc rychle. Najednou jsem si říkala, že je to chudinka malá. Narazila do druhé housenky a ta měla taky nádherné zbarvení. Dole byla nažloutlá, uprostřed fialková a zbytek měla namodralý. Všimla jsem si také berušky, která seděla na malém kamínku. Měla sytě červenou barvu a krásných sedm černých teček. Najednou roztáhla křídla a rozlétla se vzhůru k jabloni a nahoru

k nebičku. Byla jsem trošku smutná, že mi ulétla. Rozhlídla jsem se kolem sebe a uviděla jsem žížaly i malinkého broučka a cvrčka. Cvrkal jako na lesy. Ale rušilo mě, že za plotem pobíhá a štěká nějaký hodně velký pes.

Najednou pro mě přišla kamarádka, jestli s ní a jejím pejskem Andym nechci jít na procházku do lesa. Řekla jsem, že půjdu ráda. Sbalily jsme deku na sezení, kofolu, něco k jídlu, něco sladkého, nesmělo chybět ani něco studeného. Všechno jsem zabalila do tašky a vyrazily jsme. Šly jsme do lesa a sedly si pod modřín. Roztáhly jsme si deku a vytáhly jídlo. Andy kolem nás pořád skákal a loudil. Je to mlsoun. Pily jsme kofolu, jedly, cucaly bonbony. Přitom jsme si povídaly, smály se a hrály si s Andym. Zkrátka byla legrace. Říkala jsem si, že je škoda, že tam nejsi s námi. Bohužel se začalo stmívat a obě jsme už měly trochu strach, proto jsme šly domů.

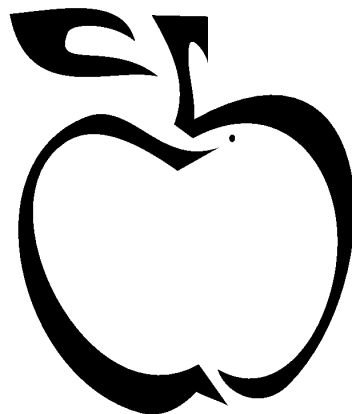
Než jsme došly domů, byla už skoro tma. U brány jsme se rozloučily a domluvily se na další den. Vešla jsem do našich dveří a mamka řekla, ať se jdu osprchovat. Pak jsem se šla najíst, protože jsem cestou dostala hlad. Není divu, cesta byla dlouhá. Po večeři jsem se převlékla do pyžama a šla si číst. Četla jsem "Alice a dost dobrý úlety." je to legrační knížka. Alicin kamarád, do kterého je ona samozřejmě zamilovaná, měl na hlavě maminčinu podprsenku a její prádýlko ve svých věcech. Dál jsem nedočetla. Vedle mě se ozval mamčin hlas: "Jani, Jani, vstávej, tys tady usnula."

Ahoj. Těším se, až zase někdy přijedeš.

S pozdravem

Jana

Jana Zemánková, 5.A

Milý Tome,

tentokrát ti napíši o tom, jak jsem jednou seděl pod stromem.

Byl krásný letní den, tak jsem si řekl, že si vyjdu ven. Hned odpoledne po obědě jsem vyrazil z domu. Pořádně jsem ani nevěděl, kam jdu, až jsem došel na jednu louku, na které byly stromy. Ta louka se mi strašlivě líbila, a protože jsem už byl hodně unavený, tak jsem si pod jeden z těch stromů sedl. Byla to jabloň. Měl jsem štěstí, že už na ní zrála jablka. Už byl čas na svačinu a měl jsem hlad, proto jsem si jedno jablko utrlh a snědl. To jablko bylo děsně dobré. Měl jsem s sebou lahev s pitím, ale už jsem vše vypil. Proto jsem si musel zajít zpět pro vodu. Po cestě jsem viděl vodní pumpu, tak jsem si vzal trochu vody a vrátil jsem se.

Když jsem se vrátil, sedělo už tam hodně ptáků. Tak jsem je začal rozlišovat a počítat. Napočítal jsem jich hodně. Bylo tam asi 10 pěnkav, 3 vrabci, 2 kukačky a ještě dalších pár ptáků, ale u těch jsem nedokázal poznat, co to je za druh, proto jsem je nepočítal. Jen je škoda, že někteří ptáci odletěli a někteří zase přiletěli, takže přesně nevím, kolik jich bylo. Ale celkem jich mohlo být kolem dvaceti až třiceti. Byli krásně zbarvení. Zpívali tak krásně, že se to ani moc nepřekrývalo, spíše to vytvářelo takový orchestr.

Jakmile se začínalo stmívat, tak jsem se pomalu vydal domů. Po cestě jsem šel kolem dalších ovocných stromů a natrhal jsem si z nich trochu třešní a višně a po cestě domů jsem je jedl. Domů jsem přišel dost pozdě a měl jsem velkou žízeň. Proto jsem se napil a šel spát, protože jsem byl unavený.

Měj se hezky, Tome, a až se vrátíš z dovolené, stavím se pro tebe a ukážu ti tu jabloň.

František

František Nečas, 5.A

Blansko 4. 3. 2011

Milá Aličko,

chci Ti napsat o tom, jak jsem seděla pod stromem a zdál se mi sen.

To bylo tak. Jednou v květnu jsem se šla projít lesem za naší zahradou. Sedla jsem si pod rozkvetlou břízu. Krásně voněla. Únavou jsem usnula.

Zdalo se mi, že jsem seděla na louce a přišla ke mně srnka. Uměla mluvit. Říkala: „Jmenuji se Stela. Hledám svého kamaráda. Hráli jsme si na schovávanou. Pikala jsem. On se schoval a já ho teď nemůžu najít!“. Ptala jsem se: „A kdo je vlastně tvůj kamarád?“ Stela odpověděla: „Jelen. Půjdeš mi ho pomoci najít?“

Nejprve jsem jí řekla, jak se jmenuji a slíbila jsem jí, že s ní půjdu hledat jejího přítele. Tak jsme spolu hledaly všude možně. Prošly jsme celou louku, zašly do lesa a nikde nikdo. Volaly jsme, ale nikdo se nám neozýval. Najednou jsme uviděly v dálce za keřem, jak se něco hýbe. Šly jsme se podívat blíž a uviděly jsme jelena, Stelina kamaráda. Obě jsme se radovaly, že jsme ho našly. Byl ale zraněný. Snažil se stoupnout, nešlo to. Vypτάvaly jsme se, co se mu stalo. Jelen nám vypravoval, že se utíkal schovat za křoví a v tu chvíli zapadl do jámy, kterou zde někdo vykopal. Nevšiml si jí. Jako správný skaut jsem měla v batohu, obvaz, tak jsem mu jím nohu zpevnila. Nejspíš si ji trochu vymkl. Mohl už vstát, i když ho to stále bolelo.

Pomalou jsme šli všichni zpátky na louku a Stela cestou vyprávěla, jak ho nikde nemohla najít a jak mě potkala. Řekla mu, jak se jmenuji a on mi děkoval a byl rád, že má novou kamarádku. Představil se mi: „Jmenuji se Lumír. Budeš si s námi také hrát?“ Odpověděla jsem: „Ano, ráda.“ Hráli jsme si na balónky. Bylo to prima.

Začalo mi být pod břízou chladno. S úsměvem jsem se probudila. Krásný sen!

To je škoda, že jsi tam, Ali, se mnou nebyla. Bylo mi úplně líto, že jsem se vzbudila – nestačila jsem se totiž s přáteli rozloučit. Zkoušela jsem ještě znovu usnout, ale už se mi to nepovedlo.

Odešla jsem tedy domů a vykládala rodičům o Stele a o Lumírovi. Chtěla bych se s nimi opět setkat a zeptat se, jestli už má jelen zdravou nohu.

Ali, pozdravuj svou sestru a rodiče. Někdy mi taky napiš, jak se máš.

Ahoj!

Zdiška

Zdislava Sedláková, 5.A

Milá přírodo,

zdravím Tě z blanenského lesa pod Hořicemi.

Představ si, co se mi přihodilo. Stál jsem v lese a najednou se začaly dít hrozná věc. Šla kolem mě jedna dívka, která zahodila přímo ke mně obal od své svačiny a od coly, kterou právě dopila. Asi si mě spletla s odpadkovým košem. Pak šel kolem hlouček kluků a ti do mě klidně začali rýt nožem a lámat mi větve. „Au, to bolelo!“ Už nejsem takový fešák jako dřív. A když jsem viděl, jak začali kopat do hřibů, které pode mnou vyrostly, a přitom ještě i kouřit, plakal jsem.

Jsou na světě lidé, kteří nevědí, jak je důležité chránit les. Nejde jen o to lesy poznávat, ale i chránit. A to proto, že by neměla kde žít zvířata, kde růst houby, stromy a byliny. Lidé by neměli dřevo k výrobě - ve stavebnictví, papírnictví, při výrobě nábytku a v mnoha dalších odvětvích. Neměli by si kam chodit odpočinout a na procházky. Čím dál víc lidí si neváží životního prostředí a některým lidem je to prostě jedno. Jen málo je takových, kteří nepohazují věci po lese, dávají je tam, kam patří. Třídí odpadky – sklo, papír a plasty. A váží si příjemného, zdravého prostředí.

Lesům zdar!

Modřín z Blanska

Kateřina Sedláková, 7.A

Abeceda

L

Lomená čára, pravý úhel,
rudá jak rak, černá jak uhel.
Zlomená tyč nebo tužka,
náhoda či zlatá muška?

O

Kulaté jak slza,
co do tváře padá.
Kapka rosy v trávě,
co třpytí se ráda.

Pavčina Peřinová, 8.B

E

Jak hřeben na vlasy,
do každého počasí hodí se lak na vlasy.
Upravit se každý musí,
aby míval krásné vlasy.

T

Slunečník tyčící se na pláži,
zabodlý v písku stojí s kuráží.
Deštníček v zmrzlinovém poháru
zasloužil by slavnostní fanfáru.

Lenka Täuberová, 8.B

Sabina Stloukalová, 8.B

Abeceda

E

Psací E jak vlnka v moři.
Vlnky, které skály boří.
Proč?!
Snad skála ublížila moři?
Nebo moře tvar jí tvoří?

Hodně vlnek moře tvoří,
hodně moří oceán.
Pro rybičky mnoho lóží,
hlídá je tam mocný pán.

Tiskací E jak vidle pána,
po pravici mořská panna,
krásnější než první dáma.

Eliška Tran, 8.B

O

Kolo se roztočí,
auto se rozjede.
na obloze slunce září,
kouknu se na globus,
za ním kočičí oči
svítí jak měsíc v úplňku.

Jiří Formánek, 8.B

Malá dívka

Začíná příběh o jedné malé dívce,
zažívá problémy v každé chvíli.
Chce umřít, křičí, nemůže se hnout,
večer utíká pryč hlubokou tmou.
 Nebojí se, chce potkat vraha,
 jako Anička kauza Praha.
 Svoje problémy řeší drogama,
 startka, vodka a tráva jí pomáhá.
 Je jí 15 a její život končí,
 se všema kámošem se loučí.
Stojí před vlakem a odehrává se děj,
 ráno na nohy a zase problém,
 nemohla mít ráno v dobrém.
Pomalinku na zastávku, kde jen všichni prudí.
 Jen dojde a už ji vše strašně nudí.
 Ve škole, to je škoda mluvit o tom.
Nikdy nechce být v tom, co přijde potom.
 Skončí škola a jde raději pít,
 v náručí drog klidně snít.
 Stojí před vlakem a přemýšlí,
 skončit se svým životem zamýšlí.
 Svět je zlý a nechce žít tady.
 Všude vidí samé vady.
 Nic ve světě se jí nelíbí,
 pak ji vyruší, když ji někdo políbí.
 Lásko, pojď žít, nebud' hloupá,
 chuť k životu jí zase stoupá.
Přece se nenecháš přejet, máme tě rádi,
 křičí jí za zády kamarádi.
 Dívka odejde se slzami v očích,
 myšlenky v hlavě se jí točí.
Uvědomila si, že vždy je pro co žít, byť jen vůně květů.
Bez kamarádů už nechce žít, pomalinku objevuje krásy světů.
Příběh končí a dívka vám říká sbohem,
slyšeli jste její život, i když v okamžiku pouhém.

Lucie Kotlánová, 9.A

Seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

<i>Beranová Valerie</i>	6, 7, 8
<i>Capoušková Anna</i>	3, 4, 5
<i>Formánek Jiří</i>	25
<i>Kotlánová Lucie</i>	26
<i>Krupová Michaela</i>	2, 10, 11, 12, 13, 14, 15
<i>Nečas František</i>	9, 21
<i>Novotná Barbora</i>	16
<i>Peřinová Pavlína</i>	24
<i>Ratkovská Alice</i>	18
<i>Sedláková Kateřina</i>	23
<i>Sedláková Zdislava</i>	22
<i>Stloukalová Sabina</i>	24
<i>Täuberová Lenka</i>	24
<i>Tran Eliška</i>	25
<i>Zemánková Jana</i>	19-20
<i>Zvejšková Zuzana</i>	17

Zdroje obrázků:

- *Obrázek na straně 2:*
http://www.sevitrade.cz/fotky13377/fotos/_vyr_140Ikav_caj_bila.jpg (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 3:*
<http://partysupplieshut.com/coloring-page/coloring-page-37.gif> (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 5:*
<http://www.otetovani.cz/vzory-tetovani/37-558/motiv-srdce#1306> (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 6:*
<http://nazehlovacky.eshop-zdarma.cz/shopy/nazehlovacky.eshop-zdarma.cz/zbozi/29/1281540045.jpg> (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 8:*
http://www.stockphotos.sk/image.php?img_id=14452397&img_type=1 (23.6.2011)
- *Obrázek na straně 9:*
<http://www.supercoloring.com/pages/maple-and-oak-leaves/> (23.6.2011)
- *Obrázek na straně 10:*
<http://www.predskolaci.cz/wp-content/uploads/2009/10/sladkosti-cokolada.gif> (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 12:*
http://www.polyvore.com/free_drawing_ufo_from_category/thing?id=33295519 (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 14:*
http://www.bladerubberstamps.co.uk/onlinesales/product.php?product_id=2097&category_id=28&gallery_id=83 (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 15:*
<http://blog.waxmarketing.com/wp-content/uploads/2009/06/footprints.jpg> (28.6.2011)
- *Obrázek na straně 17:*
<http://berusci.net/obrazky/slunce-za-mraky-0> (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 20:*
<http://adam.kafelanka.cz/cedule/jablko.gif> (28.6.2011)
- *Obrázek na straně 23:*
http://wiki.rvp.cz/@api/deki/files/12881/=stromy_houby.jpg?size=webview (23.6.2011)
- *Obrázek na straně 24:*
<http://wiki.rvp.cz/@api/deki/files/17927/=slunecnik.jpg> (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 25:*
<http://www.phil.muni.cz/~jirka/nezwww.html> (9.6.2011)
- *Obrázek na straně 26:*
<http://www.free-teacher-worksheets.com/support-files/book-coloring-pages-3.pdf> (23.6.2011)
- *Obrázek na straně 29:*
<http://www.nassaulibrary.org/SyoTeensBlog/2009/07/books-that-ive.html> (28.6.2011)

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2010/2011. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk.rok 2010/2011)

Burgetová Radomíra, PhDr.

Ocetková Petra, Mgr.

Opletalová Ilona, Mgr.

Panáčková Věra, Mgr.

Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS

